

Danielin kirja – numero kaksikymmentäkahdeksan

Muurit

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebukadnessar edustaa adventismin alkua, Yhdysvaltojen alkua, protestanttisen sarven alkua ja republikaanisen sarven alkua. Belsassar edustaa kaikkien näiden linjojen loppua.

Nebukadnessar edustaa ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman historiaa vuodesta 1798 vuoteen 1844 ja Jumalan tutkivan tuomion alkamiseen saakka. Hänen todistuksensa on rinnakkainen Danielin kirjan ensimmäisen luvun kanssa. Belsassar edustaa kolmannen enkelin sanoman historiaa vuodesta 1989 sunnuntailaista alkaen Jumalan toimeenpanevan tuomion alkuun saakka. Hänen todistuksensa on rinnakkainen Danielin kirjan lukujen yhdestä kolmeen kanssa.

Nebukadnessar merkitsee niiden ”seitsemän ajan” päättymistä, jotka kohtasivat Israelin pohjoisen valtakunnan vuonna 1798, jolloin hänen valtakuntansa palautettiin hänelle sen jälkeen, kun hän oli elänyt pedon sydän rinnassaan. Hänen todistuksensa jatkuu tutkivan tuomion avautumiseen asti niiden ”seitsemän ajan” lopussa, jotka kohtasivat Juudan eteläisen valtakunnan vuonna 1844. Hänen todistuksessaan sana ”hetki” edustaa ensimmäisen enkelin tuomion hetken sanomaa, ja sitten jälleen se edustaa tuon sanoman saapumista. ”Hetki” hänen todistuksessaan merkitsee sekä vuotta 1798 että vuotta 1844, jotka vastaavasti edustavat ensimmäisen vihastuksen ja viimeisen vihastuksen päätöstä.

Belsassarin loppu merkitään mystisellä käsialalla, joka vastaa kahtatuhatta viittäsataa kahtakymmentä. ”Seitsemän aikaa”, esitettiinpä ne sitten ”hetkenä”, ”hajottamisena” tai ”kahtena tuhtena viitenäsatana kahtenakymmenenä”, ovat tuomion vertauskuva. Nimrodin tuomio oli ”hajottaminen”, Nebukadnessarin ”seitsemän aikaa”, ja Belsassarin kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä. Kun Nebukadnessar tuomitsi ne kolme uskollista, hän käski kuumentaa pätsin ”seitsemän kertaa” tavallista kuumemmaksi.

”Seitsemän ajan” tuomio tulee merkityksi ensimmäisen sanoman saapuessa ja kolmannen sanoman saapuessa. Milleriläisen adventismin päättyminen vuonna 1863 alkaa ”seitsemän ajan” opin hylkäämisestä, ja sata kaksikymmentäkuusi vuotta myöhemmin, vuonna 1989, saapui ”lopun aika” kolmannen enkelin historian osalta. Sata kaksikymmentäkuusi on ”seitsemän ajan” vertauskuva; niinpä ensimmäisen enkelin liikkeen päättyminen vuonna 1863 ja kolmannen enkelin liikkeen alkaminen vuonna 1989 liittyvät toisiinsa ”seitsemän ajan” kautta tämän vertauskuvallisen sadan kahdenkymmenenkuuden välityksellä.

Kuitenkin todistus Belsassarin lankeemuksesta Danielin kirjan viidennessä luvussa opettaa, ettei kukaan voi nähdä ”seitsemän ajan” tuomiota, vaikka se on kirjoitettu ”seinälle”. Tasavaltalaisen sarven kohdalla tuomio on kirjoitettu Thomas Jeffersonin ”kirkon ja valtion erottamisen seinälle”,

joka poistetaan Danielin viidennessä luvussa. Todellisen protestanttisen sarven kohdalla tuomio on kirjoitettu kahteen pyhään karttaan, jotka on ripustettu ”seinälle”, jotta ne, jotka sitä lukevat, voisivat juosta. Mutta Laodikean sokeudessa sanat ovat erottamattomat. Molemmissa tapauksissa tuomion sanat merkitsevät, että sekä todellinen protestanttinen sarvi että tasavaltalainen sarvi punnitaan vaa’assa ja havaitaan vajavaisiksi. Kertomuksella Belsassarista on sanoma tasavaltalaiselle sarvelle, joka edustaa maailman kansakuntia.

“Nebukadnessarin ja Belsassarin historiassa Jumala puhuu nykyajan kansakunnille.” Signs of the Times, 20. heinäkuuta 1891.

Belšassarin kertomuksessa on myös sanoma protestanttiselle sarvelle, joka edustaa maailman kansoja.

“Nebukadnessarin ja Belsassarin historiassa Jumala puhuu tämän ajan ihmisille.” Bible Echo, 17. syyskuuta 1894.

Belsassarin synty edustaa maan pedon molempien sarvien syntiä. Kummankin sarven synty ilmenee siinä, että ne hylkäävät perustavanlaatuiset totuutensa samalla, kun niillä on täydellinen tieto niistä. Republikaaninen sarvi on vastuussa perustuslain valosta sekä siitä varhaisesta historiasta, jolloin tuo jumalallinen asiakirja laadittiin, mutta se on sittemmin asteittain hylätty. Kun kansakunta puhuu lohikäärmeen tavoin, kirkon ja valtion erottamisen vertauskuvallinen muuri on silloin poistettu. Todellisen protestanttisen sarven osalta valo ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman historiasta, jolloin perustukset laskettiin, on asteittain hylätty, ja sitä tullaan yhä enenevässä määrin hylkäämään, kunnes lopulta hylätään myös Jumalan lain ”muuri”.

Profeetta kuvaa tässä kansaa, joka totuudesta ja vanhurskaudesta tapahtuneen yleisen luopumuksen aikana pyrkii palauttamaan ne periaatteet, jotka ovat Jumalan valtakunnan perustus. He ovat sen muurin aukon korjaajia, joka on tehty Jumalan lakiin — siihen muuriin, jonka Hän on asettanut valittujensa ympärille heidän suojakseen ja jonka oikeuden, totuuden ja puhtauden käskyjen kuuliaisuuden on määrä olla heidän alituinen turvansa.

“Yksiselitteisin sanoin profeetta osoittaa sen jäännöskansan erityisen työn, joka rakentaa muurin. ‘Jos sinä pidätät jalkasi sapattina, ettet toimita omia askareitasi minun pyhänä päivänäni, ja kutsut sapatin iloksi, Herran pyhän päivän kunnioitettavaksi, ja kunnioitat sitä, et kulkien omia teitäsi, et tavoitellen omaa etuasi, etkä puhuen omia puheitasi, silloin sinä saat ilosi Herrassa, ja minä annan sinun kulkea maan kukkuloitten yli ja ravitsen sinua Jaakobin, sinun isäsi, perintöosalla; sillä Herran suu on puhunut.’ Jesaja 58:13, 14.” Prophets and Kings, 677, 678.

Enkelien William Millerille ilmoittama raamatullinen menetelmä edustaa Jumalan profeetallisia lakeja, ja toisin kuin muinainen Israel, nykyisen Israelin tuli olla tallettajana ei ainoastaan kymmenen käskyn laille, vaan myös profetioille.

”Jumala on kutsunut kirkkonsa näinä päivinä, niin kuin Hän kutsui muinaisen Israelin, seisomaan valona maan päällä. Totuuden väkevällä halkaisijalla, ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomilla, Hän on erottanut heidät kirkoista ja maailmasta saattaakseen

heidät pyhään läheisyyteen itsensä kanssa. Hän on tehnyt heidät lakinsa haltijoiksi ja uskonut heille tämän ajan profetian suuret totuudet. Samoin kuin muinaiselle Israelille uskotut pyhät oraakkeli-lausunnot, nämä ovat pyhä talletus, joka on välitettävä maailmalle. Ilmestyskirjan 14. luvun kolme enkeliä edustavat sitä kansaa, joka ottaa vastaan Jumalan sanomien valon ja lähtee Hänen välikappaleinaan kuuluttamaan varoitusta kautta maan pituuden ja leveyden. Kristus julistaa seuraajilleen: 'Te olette maailman valo.' Jokaiselle sielulle, joka ottaa Jeesuksen vastaan, Golgatan risti puhuu: 'Katso sielun arvoa: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikelle luodulle."' Minkään ei saa antaa estää tätä työtä. Se on ajalle kaikkein tärkein työ; sen on ulotuttava yhtä kauas kuin iankaikkisuus. Rakkaus, jonka Jeesus osoitti ihmissieluja kohtaan siinä uhrissa, jonka Hän antoi heidän lunastamiseksi, on vaikuttimena kaikissa Hänen seuraajissaan." Testimonies, osa 5, s. 455.

"Profetian suuret totuudet", jotka enkelit välittivät ja jotka vahvistettiin William Millerin työn kautta, ovat "pyhä luottamustehtävä, joka on saatettava maailman tietoon". Kymmenen käskyn laki, luonnon lait, terveyden lait ja profeettallisen tutkimuksen lait ovat saman suuren Lainsäätäjän antamia, ja yhden käskyn hylkääminen merkitsee niiden kaikkien hylkäämistä. William Millerille annetun menetelmän hylkääminen aloitti asteittain etenevän kapinan, joka lopulta johtaa siihen, että adventismi hylkää seitsemännen päivän sapatin.

"Herralla on riita tunnustautuneen kansansa kanssa näinä viimeisinä päivinä. Tässä kiistassa vastuullisissa asemissa olevat miehet omaksuvat menettelytavan, joka on suoraan vastakkainen Nehemian noudattaman kanssa. He eivät ainoastaan itse sivuuta ja halveksi sapatia, vaan he koettavat estää muitakin pitämästä sitä haudamalla sen tavan ja perinnäissäännön roskien alle. Kirkoissa ja suurissa ulkoilmakokouksissa saarnaajat tähdentävät kansalle ensimmäisen viikonpäivän pitämisen välttämättömyyttä. Merellä ja maalla on onnettomuuksia, ja nämä onnettomuudet lisääntyvät, toinen turmio seuraten nopeasti toista; ja pientä joukkoa tunnollisia sapatinpitäjiä osoitetaan niiksi, jotka sunnuntain halveksimisellaan tuovat Jumalan vihan maailman päälle."

"Saatana ajaa tätä valhetta eteenpäin voidakseen ottaa maailman vangiksi. Hänen suunnitelmansa on pakottaa ihmiset hyväksymään erehdykset. Hän osallistuu aktiivisesti kaikkien väärin uskontojen levittämiseen eikä pysähdy minkään edessä pyrkiessään saattamaan virheelliset opit voimaan. Uskonnollisen kiihkon verhon alla ihmiset, hänen henkensä vaikutuksesta, ovat keksineet mitä julmimpia kidutuksia lähimmäisilleen ja aiheuttaneet heille mitä hirvittävimpiä kärsimyksiä. Saatanalla ja hänen kätyreillään on yhä sama henki, ja menneiden aikojen historia on toistuva meidän päivinämmme.

"On miehiä, jotka ovat suunnanneet mielensä ja tahtonsa pahan toteuttamiseen; sydämensä pimeissä kätköissä he ovat päättäneet, mihin rikoksiin ryhtyvät. Nämä miehet pettävät itseään. He ovat hylänneet Jumalan suuren vanhurskauden säännön ja ovat sen sijalle pystyttäneet oman mittapuunsa, ja verratessaan itseään tähän mittapuuhun he julistavat itsensä pyhiksi. Herra sallii heidän paljastaa, mitä heidän sydämessään on, toteuttaa sen isännän henkeä, joka heitä hallitsee. Hän antaa heidän osoittaa vihansa hänen lakiaan kohtaan siinä, miten he kohtelevat niitä, jotka ovat uskollisia sen vaatimuksille. Heitä liikuttaa sama uskonnollisen hurmoksen henki, joka yllytti eteenpäin sen väkijoukon, joka ristiinnaulitsi Kristuksen; kirkko

ja valtio yhdistyvät samaan turmeltuneeseen sopusointuun.

”Nykyajan kirkko on seurannut muinaisten juutalaisten jalanjalkia, niiden, jotka syrjäyttivät Jumalan käskyt omien perinnäissääntöjensä tähden. Se on muuttanut säädöksen, rikkonut iankaikkisen liiton, ja nyt, samoin kuin silloinkin, seurauksena ovat ylpeys, epäusko ja uskottomuus. Sen todellinen tila esitetään näissä Mooseksen laulun sanoissa: ’He ovat turmelleet itsensä, he eivät ole hänen lastensa laikut; he ovat nurja ja kieroutunut sukupolvi. Näinkö te palkitsette Herran, te tyhmä ja ymmärtämätön kansa? Eikö hän ole sinun isäsi, joka on sinut ostanut? Eikö hän ole sinua tehnyt ja vahvistanut?’” Review and Herald, March 18, 1884.

Adventismin lopullinen totuuden hylkääminen tapahtuu sunnuntailaissa, kun adventismi toistaa muinaisen Israelin historian, jolloin ”saman uskonnollisen raivon hengen vallassa, joka yllytti Kristuksen ristiinnaulinnan väkijoukon; kirkko ja valtio yhdistyvät samassa turmeltuneessa sopusoinnussa.” Adventismin asteittainen kapina esitetään Hesekielin kirjan kahdeksannessa luvussa neljänä pahenevana kauhistuksena, jotka profeettallisesti merkitsevät adventismin neljää sukupolvea, jotka alkoivat vuonna 1863. Lopullinen kauhistus on se, kun Jerusalemin johtajat kumartavat aurinkoa.

Ja hän vei minut Herran temppelin sisempään esipihaan, ja katso, Herran temppelin oven luona, eteishallin ja alttarin välissä, oli noin kaksikymmentäviisi miestä, selin Herran temppeliin ja kasvot itään päin; ja he kumarsivat aurinkoa itää kohti. Silloin hän sanoi minulle: Oletko nähnyt tämän, ihmislapsi? Onko Juudan heimolle vähäinen asia tehdä niitä kauhistuksia, joita he täällä tekevät? Sillä he ovat täyttäneet maan väkivallalla ja jälleen kääntyneet vihoittamaan minua; ja katso, he pitävät oksaa nenänsä edessä. Sen tähden myös minä menettelen kiivaudessa: minun silmäni ei säästä, enkä minä armahda; ja vaikka he huutaisivat minun korviini suurella äänellä, en minä kuitenkaan heitä kuule. Hesekiel 8:16–18.

Tuolloin toimeenpantavaa tuomiota havainnollistetaan Belsassarin tuomion ”tunnissa”.

Kuningas Belsassar laittoi suuret pidot tuhannelle ylimykselleen ja joi viiniä niiden tuhannen nähden. Belsassar käski viinin maistuesssa hänelle tuoda kultaiset ja hopeiset astiat, jotka hänen isänsä Nebukadnessar oli ottanut Jerusalemissa olleesta temppelistä, jotta kuningas, hänen ruhtinaansa, hänen vaimonsa ja sivuvaimonsa joisivat niistä. Silloin tuotiin kultaiset astiat, jotka oli otettu Jumalan huoneen temppelistä, joka oli Jerusalemissa; ja kuningas, hänen ruhtinaansa, hänen vaimonsa ja sivuvaimonsa joivat niistä. He joivat viiniä ja ylistivät kullan, hopean, vasken, raudan, puun ja kiven jumalia. Samassa hetkessä tuli esiin ihmiskäden sormia, ja ne kirjoittivat lampunjalan kohdalle kuninkaan palatsin seinän kalkkipinnalle; ja kuningas näki sen käden osan, joka kirjoitti. Silloin kuninkaan kasvot muuttuivat, ja hänen ajatuksensa säikäyttivät hänet, niin että hänen lanteittensa nivelet herposivat ja hänen polvensa löivät vastakkain. Kuningas huusi kovalla äänellä, että tuotaisiin tietäjät, kaldealaiset ja ennustajat. Ja kuningas puhui ja sanoi Babylonin viisaille: kuka ikinä lukee tämän kirjoituksen ja ilmoittaa minulle sen selityksen, hänet puetaan purppuraan, hänen kaulaansa pannaan kultaketju, ja hänestä tulee valtakunnan kolmas hallitsija. Silloin tulivat kaikki kuninkaan viisaat, mutta he eivät voineet lukea kirjoitusta eivätkä ilmoittaa kuninkaalle sen selitystä. Silloin kuningas Belsassar suuresti peljästy, hänen kasvonsa muuttuivat hänessä, ja hänen ylimyksensä

joutuivat hämmennyksiin. Daniel 5:1–9.

Samana ”hetkenä”, jolloin Belsassarin tuomio saapui, Sadrak, Meesak ja Abednego heitettiin pätsiin, joka oli kuumennettu ”seitsemän kertaa” tavallista kuumemmaksi.

Nyt siis, jos olette valmiit, niin sillä hetkellä kun kuulette torven, huilun, kanteleen, harpunsukuisten soittimien, psalttarin, säkkipillin ja kaikenlaisten soitinten äänen, lankeatte maahan ja kumarratte kuvaa, jonka minä olen tehnyt, hyvä; mutta jos ette kumarra, teidät heitetään sillä samalla hetkellä tulisen pätsin keskelle; ja kuka on se jumala, joka pelastaa teidät minun käsistäni? Sadrak, Meesak ja Abed-Nego vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: Nebukadnessar, me emme katso tarpeelliseksi vastata sinulle tässä asiassa. Jos niin on, meidän Jumalamme, jota me palvelemme, voi pelastaa meidät tulisesta pätsistä, ja hän pelastaa meidät sinun kädestäsi, oi kuningas. Mutta jos ei, niin olkoon sinulle tietävä, oi kuningas, ettemme palvele sinun jumaliasi emmekä kumarra sitä kultaista kuvaa, jonka sinä olet pystyttänyt. Silloin Nebukadnessar tuli täyteen kiivautta, ja hänen kasvonsa muuttuivat Sadrakia, Meesakia ja Abed-Negoa vastaan; sentähden hän puhui ja käski kuumentaa pätsin seitsenkertaisesti enemmän kuin sitä tavallisesti kuumennettiin. Daniel 3:15–19.

Belshassarin tuomion ”hetki” on sama tuomion ”hetki” kuin Sadraakin, Meesakin ja Abednegon, ja kummassakin tapahtumalinjassa ”seitsemän aikaa” esitetään tuon tuomion vertauskuvana. Nuo kolme urhoa edustavat kahta todistajaa, jotka pilvien kanssa nousevat taivaaseen lipuksi siinä suuren maanjäristyksen ”hetkessä” sunnuntailaissa, ja Belshassar edustaa kansallisen hävityksen tuomiota, joka saatetaan maan pedon päälle juuri samassa ”hetkessä”.

Jatkamme Belšassarin tuomion tarkastelua seuraavassa artikkelissa.

”Mieleni on syvästi kuormittunut kansamme keskuudessa vallitsevan alhaisen hurskauden tason vuoksi. Ja kun ajattelen Kapernaumin ylle lausuttuja voi-huutoja, ajattelen, kuinka paljon raskaampi tuomio onkaan tuleva niiden päälle, jotka tuntevat totuuden eivätkä ole vaeltaneet totuuden mukaisesti, vaan oman sytykkeensä kipinäissä. Yön hetkinä puhuttelen kansaa hyvin vakavalla tavalla ja pyydän heitä kysymään omaltatunnoltaan: Mitä minä olen? Olenko kristitty vai enkö ole? Onko sydämeni uudistettu? Onko Jumalan muuttava armo muovannut luonteeni? Onko syntejäni kaduttu? Onko ne tunnustettu? Onko ne annettu anteeksi? Olenko yhtä Kristuksen kanssa, niin kuin hän on yhtä Isän kanssa? Vihaanko sitä, mitä kerran rakastin? Rakastanko nyt sitä, mitä kerran vihasin? Pidänpö kaikkea muuta tappiona Kristuksen Jeesuksen tuntemisen yliveritaisuuden tähden? Tunnenko olevani Jeesuksen Kristuksen ostama omaisuus ja että minun joka hetki tulee pyhittää itseni hänen palvelukseensa?”

”Me seisomme suurten ja juhlallisten tapahtumien kynnyksellä. Koko maa on tuleva valaistuksi Herran kirkkaudella, niin kuin vedet peittävät suuren syvyyden uomat. Profetiat täyttyvät, ja myrskyisät ajat ovat edessämme. Vanhat kiistakysymykset, jotka ilmeisesti ovat olleet kauan vaiennettuina, heräävät jälleen eloon, ja uusia kiistakysymyksiä nousee esiin; uudet ja vanhat sekoittuvat keskenään, ja tämä tapahtuu aivan varhain. Enkelit pidättävät neljää tuulta, etteivät ne puhaltaisi, ennen kuin määrätty varoitustyö annetaan maailmalle; mutta myrsky kokoontuu, pilvet tihenevät, valmiina puhkeamaan maailman ylle, ja monille se tulee

kuin varas yöllä.

”Monet hymyilivät eivätkä tahtoneet uskoa, kun me kerroimme heille kaksikymmentä ja kolmekymmentä vuotta sitten, että sunnuntaita tul taisiin vaatimaan koko maailmalle ja että säädettäisiin laki pakottamaan sen viettämiseen ja pakottamaan omatuntoa. Me näemme sen täyttyvän. Kaikki, mitä Jumala on sanonut tulevaisuudesta, toteutuu varmasti; ei ainoakaan siitä, mitä hän on puhunut, jää täyttymättä. Protestantismi ojentaa nyt kätensä kuilun yli tarttuakseen paaviuden käteen, ja liittouma muodostetaan talleamaan näkyvistä pois neljänneksen käskyn sapatti; ja synnin ihminen, joka saatanan yllytyksestä asetti voimaan väärän sapatin, tämä paaviuden lapsi, korotetaan ottamaan Jumalan paikka.”

”Minulle on esitetty, että koko taivas tarkkaa tapahtumien kehkeytymistä. Kriisi on paljastuva siinä suuressa ja pitkällisessä kiistassa, joka koskee Jumalan hallitusvaltaa maan päällä. Jotakin suurta ja ratkaisevaa on tapahtuva, ja vieläpä aivan pian. Jos viivytystä tulee, Jumalan luonne ja hänen valtaistuimensa joutuvat häväistyiksi. Taivaan asevarasto on avoinna; koko Jumalan maailmankaikkeus ja sen varustus ovat valmiina. Oikeudella on lausuttavanaan yksi sana, ja silloin maan päällä nähdään Jumalan vihan kauhistuttavia ilmauksia. Tulee ääniä ja ukkosenjylinää ja salamoita ja maanjäristyksiä ja yleismaailmallista hävitystä. Jokainen liike taivaan maailmankaikkeudessa valmistaa maailmaa suureen kriisiin.”

”Voimakkuus ottaa valtaansa jokaisen maallisen tekijän; ja kansana, joka on saanut suuren valon ja ihmeellisen tiedon, monet heistä esitetään viitenä nukkuvana neitsyenä lamppuineen, mutta ilman öljyä astioissaan; kylminä, tunnottomina, heikkona ja hiipuvana heidän hurskautensa. Samaa aikaan kun uutta elämää leviää ja versoo alhaalta ja tarttuu lujasti kaikkiin Saatanan välikappaleisiin valmistuksena viimeiseen suureen taisteluun ja kamppailuun, uusi valo ja elämä ja voima laskeutuu korkeudesta ja ottaa valtaansa Jumalan kansan, joka ei ole kuollut, niin kuin monet nyt ovat, rikoksiin ja synteihin. Kansaa, joka nyt näkee, mitä pian on tuleva päällemme, sen perusteella, mitä tapahtuu silmiemme edessä, ei enää luota inhimillisiin keksintöihin, vaan tuntee, että Pyhä Henki on tunnustettava, vastaanotettava, asetettava kansan eteen, jotta he voisivat taistella Jumalan kirkkauden puolesta ja tehdä työtä kaikkialla elämän kujilla ja valtateillä kanssaihmistensä sielujen pelastukseksi. Ainoa kallio, joka on varma ja horjumaton, on Aikojen Kallio. Vain ne, jotka rakentavat tälle Kalliolle, ovat turvassa.

”Ne, jotka nyt ovat lihallisesti mieleltään suuntautuneita, eivät koskaan yhdy lunastettujen pyhään perheeseen, huolimatta niistä varoituksista, jotka Jumala on antanut sanassaan ja Hensensä todistusten kautta. He ovat aistillisia, ajatuksiltaan alhaisia ja Jumalan silmissä kauhistuttavia. Heitä ei ole koskaan pyhitetty totuuden kautta. He eivät ole osallisia jumalallisesta luonnosta eivätkä ole koskaan voittaneet itseään ja maailmaa sen kiintymyksineen ja himoineen. Tällaisia henkilöitä on kaikkialla seurakunnissamme, ja seurauksena seurakunnat ovat heikkoja ja sairaita ja valmiita kuolemaan. Nyt ei saa esittää välinpitämättömyyttä todistusta, vaan päättäväistä, suoraa todistusta, joka nuhtelee kaikkea epäpuhtautta ja korottaa Jeesusta. Meidän tulee kansana olla odottavassa asenteessa, tehden työtä ja odottaen ja valvoen ja rukoillen.

”Tätä autuasta toivoa Kristuksen toisesta ilmestymisestä tulee usein esittää kansalle kaikkine vakavine todellisuuksineen; odotus Herramme Jeesuksen pian tapahtuvasta ilmestymisestä hänen kirkkaudessaan johtaa siihen, että maallisia asioita pidetään tyhjyytenä ja mitättömyytenä. Kaikella maailmallisella kunnialla tai arvonannolla ei ole mitään arvoa, sillä tosi uskova elää maailman yläpuolella; hänen askeleensa etenevät taivasta kohti. Hän on pyhiinvaeltaja ja muukalainen. Hänen kansalaisuutensa on ylhäällä. Hän kokoaa Kristuksen vanhurskauden auringonsäteitä sieluunsa, jotta hän olisi palava ja loistava valo siinä moraalisisessa pimeydessä, joka on verhonnut maailman. Miten voimakas usko, miten elävä toivo, miten palava rakkaus, miten pyhä, Jumalalle pyhitetty into hänessä nähdäänkään, ja kuinka selvä ero hänen ja maailman välillä onkaan! ’Valvokaa siis ja rukoilkaa alati, että teidät katsottaisiin arvollisiksi pääsemään pakoon kaikkea tätä, mikä on tapahtuva, ja seisomaan Ihmisen Pojan edessä.’ ’Valvokaa siis, sillä ette tiedä, millä hetkellä teidän Herranne tulee.’ ’Olkaa siis tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee.’ ”Katso, minä tulen niin kuin varas. Autuas se, joka valvoo ja pitää vaatteistaan vaarin.” Pamphlets, 38–40.